

Alkohol.

Írta: SZIKRA.

»Egy igen érdekes tapasztalattal gazdagodtam« — beszélte előttem egy fiatal mérnök. — »Az automobiloikat egész könnyű szerrel lehet benzin, vagy benzolfogyasztásról spirituszfogyasztásra átalakítani. Ott fent a harctéren, ahonnan érkezem, máris számtalan gépet láttam így átalakítva s mindenik tökéletesen bevált.«

Eddig a mérnök híradása. Első tekintetre nem több és nem kevesebb ez, mint ezer más kis újság, ami most — ebben a mozgó, forrongó, átalakuló és alakított korban figyelmünket egy-két percre talán megragadja.

Pedig sokkal több egy kis híreस्कénél, mert — egyszerűen azt jelenti, hogy a szesz ismét tért hódított, még pedig tért hódított ott, ahol semmi kárt sem tehet, sőt ellenkezőleg, — ott, ahol csak használhat úgy a termelőnek, mint a fogyasztónak. Tehát ott, ahol a civilizációt szolgálja, és nem hóhérolja. Mert hiszen ezt a két végetlet rejti minden csepp alkohol magában.

Csodálatos, hogy Goethe — aki mindazokat az erőket, mik az emberiséget vagy előbbre viszik, vagy csak helyéből üzik, hajszoľják, — végig tanulmányoztatta Faustjával, — épen csak az alkoholt hagyta ki a lombikból. Pedig semmivel sem kevesebb a befolyása az emberiségre, mint p. o. a pénznek, vagy hiúságnak, vagy a szerelemnek; hiszen látjuk, hogy nemcsak egész országok sorsa függ tőle, de hogy nagy világ-részek népeességét gyilkolta már meg, lassú öldökléssel. Mert a szesz mérég és átok, ha rövidlátás, kapzsiság és rosszakarat szabadítja a világra, de a szesz egyúttal meleget is, világosságot is rejt magában, s ezért csak az embertől függ, hogy azt kizárólag csak áldássá, s az előhaladás eszközévé avassa.

Tudjuk, hogy az államok nagy kincsesbányája a szeszadó. Ebből csak a mi országunk 150 millió koronát szolgáltat be évenként. Ezzel a ténnyel tehát számolni kell.

Az államok — állítólag — nem nélkülözhetik ezeket a horribilis összegeket. Viszont csupán a korcsmárosoknak áll érdekében, hogy az a pénz épen csakis emberi torkon át jusson az állampénztárba.

Az államok ellenben nem kérdezik, hogy az a szesz, ami után ők az adót bezsebelik, tulajdonképen minő célt is szolgált? Nekik csak a szesz jövedelme kell. És ez a közöny az emberiség nagy szerencséje! Mert hiszen ez teszi lehetővé, hogy a társadalom egyrészt, a civilizáció másrészt, az alkoholizmust s a nyomában járó sokféle nyomorúságot jelentéktelen kis percentekig leszoľítsa.

Ma még — persze, — a régóta bevált csúnya körforgalom járja, (talán másutt is, de biztosan minálunk.) Ennek a körforgalomnak törvénye a következő: az állam szesztermelési engedélyt ad a nagy-kortéseknek, akik eladják a pálinkát a kis szavazóknak, hogy ezeknek torkán át az állam a kamatok kamataival kaphassa vissza pénzt, politikájának diadalával egyetemben! Már most, ha lehetséges volna olyan módokat kitalálni, ami a szesz adójának jövedelmét

nem csökkenti, de az emberiséget megkíméli az alkoholizmus mételeyétől, akkor azt az állam nem fogja meggátolni, hiszen ezerféle lehetősége van arra, hogy a kis emberek politikai meggyőződését irányítsa, — legkivált, ha a nagy kortések szesztermelési engedélyén nem üt csorbái Ezen pedig miért ütne? Nap-nap mellett újabb találmányokról hoz hirt a távíró. A szesz napról-napra több tért hódít ipari alkalmazásban, A szesztermelés tehát nem hogy visszafejlődnék, de napról-napra nagyobb mennyiségben jut piacra. Miért ne találók meg ebben a tényben nagy vigasztalásunkat? Miért ne keresnök ebben a tényben azokat a módokat, amelyek az államot feloldják az alól a kényszer (?) alól, amely ma még arra készíti, hogy saját fiaival mérget itasson, — tudja, hogy iszonyú mérget itat, de azért mégis itatja — mert hiszen szűksége van annak az egészsége, a boldogsága árán kiszajtolta átkos garasra?! A mód lehet többféle. Már az is segítene valamit, ha szombat reggeltől, hétfő estig nem lenne korcsma nyitva... Vagy igaz! Olyan mód, ami az alkoholfogyasztást csökkenti nem alkalmazható, Láttuk ezt a háború kezdete óta, amikor a távollévő férfiak helyét az asszonyok foglalták el a korcsma asztal körül, — mert senki se állta útját annak, hogy oda csalogassák, — sőt! — (hiszen ez is körforgás), — a különbség csak az, hogy nem férfitorkon, de asszonygégén keresztül ment vissza az állampénztárba az itthonmaradtaknak adott hadisegély. Tehát olyan módot, ami a szeszadó jövedelmét csökkenti, tilos kitalálni. Van tehát más is: zárjon be az állam egyelőre csak annyi korcsmát, ami első évben 3 millió korona jövedelemcsökkenést jelent a kincstárnak. Három millió? Mi az? A háború megtanított arra, hogy a milliárdos kiadások sem jönnek számba, ha rombolni kell, — nos, három millió évenként arra, hogy egy nép 50 év alatt regenerálódjék, talán még se jöhet számba?! De azt a három milliót különben is könnyű lesz pótolni: adóztassák meg a hangszereket, vagy az ásványvizeket, vagy a földgázt... mit tudom én? 3 milliót csak lehet előteremteni máshonnan, mint épen kékrevet asszony, tuberkulotikus gyermek és feldúlt otthonok árán?! Igaz, hogy ez az első évi 3 millió a második évben már 6, aztán 9, aztán 12 millió és így tovább: jövedelemcsökkenést jelent, de helyébe épen ilyen következetesen a több munkaerő, a kevesebb büntény, a kiürült fegyházak és a jobban fejlődő ipar (s annál a fokozottabb szeszfelhasználás) bőséges kárpótlást, sőt jövedelmi többletet fog az állam zsebébe juttatni.

Az a tény, hogy ma már az automobiloikat szeszszel kezdik fűteni, szinte rámutat a lehetőségre, szinte érthető emberi szóval kiáltja oda mindannyjunknak: »íme, ez a módja az életmentésnek!« Az Államnak szüksége van évi 150 millióra, tehát igen — szolgáltassa azt be a szesz, -- de nem azzal, hogy mérgezzen, hanem azzal, hogy az emberiség menjen, haladjon előre! Találjon fel. Alkalmazzon. Teremtse új szükségleteket s ne nyeljen tüzet, hanem kövesse a fényt, a lángot, az energiát, szóval — fejlődjék!

A nők teljes polgári egyenjogúsága pedig tegye mielőbb lehetővé az alkohol-ívás teljes kiküszöbölését!